

тя бѣ станала като единъ видъ призната пълномощница, па и ходатай на българския народъ въ столицата на турската империя; тя бѣше, ако и извънъ прѣдѣлитѣ на собствено българската земя, оня важенъ центъръ, въ който дохождаха по разни направления да се стекатъ като изъ разни извори и се срѣщнатъ ведно не само всички негови болки, неволи и тѣги подъ чуждото иго. но и всички негови задушевни вѣжделения при неговото растеще самосвѣстяване, всички негови упоителни мечти, всички златни сѣнища, всички горещи копнежи, всички утѣшителни кроежи за неговото по единъ или по другъ начинъ приподигане. Къмъ Цариградъ, къмъ българската въ Цариградъ община се обръщаха отъ онова врѣме насамъ погледитѣ на всички изъ всички крайща на Българско и къмъ нея се отправяха всички, било за ходатайство прѣдъ централната турска власть, било за ръководство и наставления по народнитѣ работи. Тя се считаше като изражение на народния животъ въ всички негови стремения, въ всички негови ламтения, въ всички негови проявления по единъ или по другъ начинъ за една почестита народна участъ подъ Божието слѣнце. Тя нѣмаше естествено възможность ни за всички бѣди и неволи да доставя търсения удобенъ цѣръ, ни на всички народни желанія, явни и тайни, да дава или даже да обѣщава съ увѣреностъ очакваното удовлетворение; но тя бѣше безспорно една утѣшителка, една слушана свѣтница, една морална сила съ дѣйствително значение, бѣше лостѣтъ, който крѣпѣше, оживотворяваше и подигаше постепенно пробужданата народна маса, бѣше опората, на която инстинктивно нѣкакъ се осланяше тази маса въ своитѣ малки или голѣми усилия за постигане една коренна промѣна въ своитѣ сѣдбини.

Цѣли години прѣди съставянето нѣкои български